

El bandoler

Conte: Blanca Busquets

Il·lustració: Lluís Carbonell

Ens va sortir el bandoler al mig del camí. Anàvem amb la Rosa i el Jordi, el meu fill de set anys, que es va quedar, és clar, al·lucinat quan el va veure:

—Oh, pare, mira, mira! És un bandoler de veritat!

—Doncs sí, fill meu! —vaig fer jo amb un gran somriure.

De fet, en aquells primers instants, em vaig dir que no havia vist enlloc del prospecte que ens havien donat que hi hagués animació in situ, o sigui, que hi hagués homes disfressats de bandolers d'època que es dediquessin a fer cap mena de xou. Érem al mig del tros del camí ral Vic-Olot restaurat, baixant cap a Hostalets d'en Bas, una excursió que recomano a tothom perquè és realment magnífica. I el bosc, en un dia d'octubre assolellat i tranquil, es veia espectacular.

En Jordi va voler acostar-se al bandoler.

—Quiet! —va saltar ell— Atura't o ets home mort!

En Jordi es va posar a riure i, això, va semblar que desconcertava l'altre.

—Vull dir, “nen mort”! —va intentar arreglar-ho.

Me'l vaig mirar bé: la disfressa era perfecta. Res de vestits llampants, res d'aspecte atractiu o seductor... No, no, aquell bandoler anava vestit amb tot de robes brutes posades unes sobre les altres i, fins i tot, feia pudor, molta. I duia un pedrenyal —amb què, de fet ens apuntava— lluent, com si l'hagués fet servir sovint.

Ja que el teníem allà i seguint la veta a la imaginació del meu fill, vaig demanar-li:

—Quant ens falta per a Hostalets, senyor bandoler?

Ell es va posar a riure i llavors vam veure que li faltaven unes quantes dents. Feia una mica d'angúnia, francament. Amb una veu rogallosa, va contestar:

—No n'heu de fer res del que us falta, perquè qui sap si hi arribareu! Au, doneu-me tot el que porteu al sarró!

La Rosa va fer un somriure cansat. Es veia que l'home no li agradava. I, quan a la Rosa no li agrada algú...

—Gràcies, però ja ho farem un altre dia. Passi-ho bé! —va dir, decidida, mentre intentava tirar avall passant pel costat de l'home.

Llavors va passar que, davant de la nostra sorpresa, el bandoler va disparar. Ho va fer a terra, però va quedar clar que l'arma era de foc autèntic. La Rosa, fent un crit, va tornar corrents al meu costat. Vaig notar-la ben agafada per la dreta i el nen ben agafat per l'esquerra. Tots dos em pessigaven els braços.

Allò no tenia ni cap ni peus. Aquell home no anava disfressat sinó que ens estava fent un atracament en tota regla. Però aleshores... Per què duia un pedrenyal? I per què es vestia com al segle XVII?

—Porteu els sarrons, he dit! —va rugir.

Tots tres a la una, vam treure'ns les motxilles i les vam tirar als seus peus. Ell va començar a remenar-les. Primer va trobar el moneder de la Rosa on hi havia targetes i uns quants euros. Ens va mirar amb un interrogant:

—De quin país sou? D'on és aquesta moneda?

Tots tres alhora vam respondre:

—D'aquí.

LLUIS CARBONELL
Il·lustració

Vaig néixer a Barcelona, però actualment visc a Vic. Sóc artista multidisciplinari, pintor, escultor, dibuixant, rapsoda, actor... “La diversitat em dona un equilibri”.

Cap de nosaltres no entenia res. El bandoler es va mirar els euros per dalt i per baix, només les monedes. Els bitllets ni els va veure i això que n'hi havia un parell de cinquanta. Va agafar una moneda i la va mossegar. Llavors va escopir a terra:

—Això no és plata ni és res! —va cridar en to d'amenaça—. Que em preneu el pèl o què?!

Cap de nosaltres va saber què dir-li. El bandoler va deixar les monedes i va furgar més en la meua motxilla. Llavors va trobar el meu telèfon mòbil, un smartphone d'última generació. El va agafar i se'l va mirar bé. Mentre el remenava, va prémer sense voler el botó de desbloquejar i se li va encendre amb la foto de la família en primer pla. Va fer un bot i el va deixar anar tot d'una.

—Ei, aneu amb compte, que el trencareu! —vaig exclamar jo, enfadat.

Ell va assenyalar-lo amb l'arma:

—Què és això? —va demanar amb veu insegura.

Vaig contestar:

—Un telèfon mòbil. No em direu que no n'heu vist mai cap...

El bandoler va fer que no amb el cap. Llavors, fent un gest que volia ser de pau, em vaig acostar al telèfon i el vaig agafar a poc a poc:

—Si em permeteu...

Vaig marcar el telèfon de la meua germana. Quan s'hi va posar, vaig demanar-li que saludés al bandoler i, amb molta cura perquè no se m'espantés, l'hi vaig posar l'auricular a l'orella. Quan l'home va sentir una veu femenina que li parlava des de dintre d'aquell estri, va semblar que es tornava boig.

—Déu meu! Perdoneu-me per tots els meus pecats! —va exclamar de sobte llençant a terra el pedrenyal i senyant-se quatre vegades seguides, mentre la meua germana, des del telèfon anava dient "Hola! Ep! Que hi ha algú?".

Ell, sense fer-ne cas, ens va mirar i, tremolant, ens va demanar:

—Sou d'un altre món, vosaltres? D'on veniu?

M'hi vaig acostar una mica, tot i la pudor insuportable. Vaig agafar el mòbil i vaig penjar la trucada després de dir a la meva germana que ja li trucaria més tard. Començava a entendre què havia passat:

—A veure... I d'on veniu, vós?

—De... del cau... Teníem la missió d'interceptar un carregament d'or, però... però... Èrem molts i ara no veig ningú... Han desaparegut!

Mirava a la dreta i a l'esquerra i a tot arreu amb desfici. Estava espantat. Em vaig escurar la gargamella abans de dir, amb aires de superioritat adequats a qui sap molt més que un altre que, a més, tremola com una fulla:

—Per alguna raó heu canviat d'època. Sou al segle XXI; a l'any 2010 per ser exactes.

El bandoler es va quedar amb la boca oberta:

—Què dieu? No som al segle XVII? Jo sabia que el temps passava ràpid, però tant...!

La Rosa llavors va dir sospirant:

—Això sí que ho tenim en comú: el temps passa ràpid a totes les èpoques.

El bandoler, un cop aclarit el misteri, es va incorporar, es va espolsar els genolls i va tornar a agafar el pedrenyal. Com que em devia veure molt segur, em va demanar:

—I ara com ho faig, per tornar al meu temps? Perquè jo, aquí, no sabia com viure-hi... No hi tinc res a fer... A més, no teniu or vosaltres, oi?

—Doncs no —vaig contestar jo—, més aviat estem en crisi. Poc que trobareu riqueses, en aquest món d'ara...

Jo, és clar, no tenia la resposta a la seva pregunta de com podia tornar al seu temps, però vaig dir el que em semblava que podia ser el més enraonat:

—Desfeu el camí que heu fet. Segurament tornareu allà on éreu.

Ell em va mirar gratant-se el cap:

—Sí... Deu ser això, perquè a mig camí m'ha semblat veure una lluentor sobtada... Alguna cosa deu haver passat. En fi... gràcies per orientar-me.

—De res! —vam fer tots tres.

El bandoler, després de fer-nos una mena de petita reverència, se'n va anar per on havia vingut. Nosaltres vam baixar fins a Hostalets, vam fer-hi un bon àpat i vam tornar a pujar sense trobar-nos ningú més, tret d'uns quants excursionistes. La veritat és que la Rosa i jo ens havíem sorprès amb això del bandoler canviat de segle, però, després de parlar-ho una estona ens vam dir que, al cap i a la fi, si hem aconseguit la realitat virtual... com no hem d'aconseguir el traspàs d'època? Tant diferent és una cosa de l'altra? La humanitat és capaç de tot... excepte de no matar milions de persones de gana. I potser és precisament això, la gana, el que ens fa haver de buscar menjar en una altra època, quan a la nostra ja s'ha acabat. Qui ho sap...

En Jordi, per la seva banda, va trobar d'allò més normal la trobada amb el bandoler i en va fer una redacció que va guanyar els Jocs Florals de l'escola. El jurat en va destacar especialment la imaginació creativa i, en Jordi estava molt content amb el seu guardó.

I, tot just fa uns dies, em va trucar un amic que havia fet l'excursió del camí ral perquè jo la hi havia aconsellat. Em va dir que havia anat molt bé i que ell i els seus amics havien rigut molt perquè hi havien trobat un bandoler perdut:

—Com si fos d'una altra època, tu! Va arribar, ens va apuntar amb una arma d'aquestes antigues i, quan ens tenia ben apuntats, va sonar el telèfon d'un dels meus companys i el bandoler va fer un bot i es va espantar i va girar cua mentre remugava que un altre cop s'havia equivocat de camí. No sé què devia voler dir, però va ser molt divertit. Ho tenen molt ben organitzat això, aquests de l'oficina de turisme! Amb espectacle i tot... Ara, també cal dir-ho: l'home feia una pudor que tombava.

No vaig saber què dir-li, però vaig pensar que el pobre bandoler s'ho havia de fer mirar. Devia tenir alguna cosa desincronitzada al seu voltant... i, ja se sap que, aquestes coses a la llarga porten disgustos. Algú li hauria de dir que, almenys, es passés per la dutxa si havia de venir gaire sovint al nostre segle. En sortiria més ben parat.

BLANCA BUSQUETS
Conte

Vaig néixer a Barcelona on visc habitualment, tot i que em veureu sovint pel Collsacabra (tant sovint com puc!). Treballo a Catalunya Ràdio i he escrit sis novel·les. Per "La nevada del cucut" (Rosa dels Vents, 2010), em van donar el Premi Llibreter 2011. Em va fer molt feliç pel llibre, però també perquè parlava de Cantoni i del Cabrerès.